(PREUZETO SA PORTALA "DNEVNO.HR")

Nije isto biti duhovan i biti pobožan!

Ako je netko pobožan, samim time ne znači da je on i duhovan. O čemu

se radi?

Autor: fra Josip Vlašić

Â

Zadnjih dana jako mislim o tome. Velika je razlika između biti pobožan i

biti duhovan. Tj. razlika je između „biti pobožan“ i „biti pobožan i

duhovan“. Ako je netko pobožan, samim time ne znači da je on i

duhovan. O čemu se radi?

Imao sam u svojoj blizini pobožne ljude. Čak i jako pobožne ljude.

Promislio sam o njima. Mole. „Idu u crkvu“ – što se ono kaže. Često

govore o vjerskim temama. Pjevuše duhovne pjesme. Često su na

duhovnim obnovama i hodočašćima. Među njima sam susreo one koji

tako zrače dobrotom i ljubavlju. Lagani su. Dobronamjerni. Pozitivni.

Otvoreni. Velikodušni. Imaju srce široko za druge. Prepoznaju priliku

kada mogu pomoći. Ne tuže se i ne plaču nad sobom. Ne bave se

drugima. Pogotovo ne njihovim grijesima. Ti ljudi su sveti. Uistinu su

duhovni! Susresti te ljude za mene je povlastica. Bogatstvo. Osvježenje.

Ma, godišnji odmor!

Međutim, među pobožnima sam susreo i one koji su samo pobožni. I oni mole. Idu u crkvu. Vole govoriti o duhovnim temama. Pogotovo vole govoriti o đavlu i zlu, opsjednućima, ozdravljenjima itd. Uživaju „braniti vjeru“. Vrlo su aktivni. Sve je to super. No, problem nastaje kada se radi o konkretnom životu. Vrlo često imaju problem u odnosima s drugima. Nerijetko su opsjednuti misijom da drugoga obrate, drugome uvjerenje mijenjaju, njegove postupke osude. Teško drugoga prihvaćaju. Negativni su. Lako i brzo sablazne se nad tuđim grijehom. Strogi su.

Da se razumijemo, nije to zbog toga što su pobožni. To je zbog toga što

njihova pobožnost nije preobrazila njihov duh. Odnosno, jer se još uvijek

nisu obratili. Obraćen čovjek je čovjek čije čovještvo prožima Duh Sveti

do te mjere da njegov život plodi njegovim plodovima: ljubavlju,

radošću, mirom, velikodušnošću, dobrotom, blagošću, krotkošću,

strpljivošću, uslužnošću… Pobožan čovjek to ne mora biti. On može svoj

život pretrpati različitim vjerskim aktivnostima (uf, ovo zvuči jako

nezgrapno!), ali da sve to ne dotiče njegovu nutrinu. On je pobožan, i

dosta!

Pogubno je kada se pobožan čovjek zaustavi na pobožnim činima. On je

tada prestao rasti. Kada moliš i misliš da je to to, da Bog više nema što na

tebi raditi, da ti Bog nema više što novo reći, da o Bogu nemaš više što spoznati… Cilj duhovnog života nije da postanemo pobožni, nego da postanemo duhovni. A to nije lako. I to se ne postiže brzo! Biti pobožan je lako. I to se može relativno brzo postići. Da postaneš pobožan ne treba ti puno. Najvažnija je disciplina. Još ako se u tu disciplinu upetlja strah od pakla i ako čovjek postane barem malčice samodopadan, vrlo brzo će se postići aktivan pobožan život.

Pobožan čovjek lako može upasti u formalizam. Izvana sve savršeno izgleda i sve izvrsno funkcionira, ali iznutra baš i ne mora biti tako. Isus je takvo stanje nazvao „obijeljenim grobovima“ (Mt 23,27). Fasada je lijepa,

bijela, ukrašena, a iznutra je sve puno smrada. Kao grobnica. Kao farizeji

Isusovog vremena. Bili su jako pobožni. No, nisu bili duhovni. I Isusu je

to bio problem. Tj. oni su mu bili problem.

Ima jedna stvar koju sam primijetio. Ljudi koji nisu pobožni na redovit

način tj. koji ne prakticiraju redovite vjerske aktivnosti, a dobri su. Tako

su dobri prema drugima. Toliko dobri da pomisliš na Boga kada s njima

govoriš ili kada ti oni nešto čine. I pomisliš da Bog upravo tako postupa.

Jesu li oni duhovni? Pobožni sigurno nisu! Duhovni? Mislim da jesu!

Pobožni čini ne čine nužno čovjeka duhovnim. Pobožnost je sredstvo,

duhovan život je cilj. Pobožan čovjek je možda lijep za vidjeti, a duhovan

čovjek je dobar za živjeti s njim. Draži su mi duhovni, nego pobožni. Da

bismo postali duhovni, ne trebamo prestati biti pobožni. Da bismo postali

duhovni potrebno je dopustiti Bogu da njegov Duh postupno preobražava

naše čovještvo. Tada ćemo uzmoći biti i pobožni i duhovni u isto vrijeme.

A to je lijepo!

Da se razumijemo, taj pobožan čovjek kojeg sam upoznao i nad čijom

pobožnošću sam promišljao je jedan fratar kojeg prilično dobro poznam.

Nije toliko loš tip. Možda jednog dana postane i duhovan. Htio bi on!

Vjerujte mi!

Â

Izvor: www.radio-medjugorje.com